

Πώς ισοπεδώνεις το εθνομηδενιστικό αφήγημα για το 1821.

Συγγραφέας: .Βαγγέλης .Δημόπουλος.

Με αφορμή την επέτειο των 200 ετών από την Ελληνική Επανάσταση, θα τιμήσω τον Αγώνα των Ελλήνων Ορθοδόξων Χριστιανών ενάντια στον τυραννικό Οθωμανικό ζυγό, προσπαθώντας ακυρώσω την αποδομητική επιχειρηματολογία των εθνομηδενιστών για τα ιστορικά γεγονότα και πρόσωπα της Ελληνικής Επανάστασης, που σκοπό έχουν την υποβάθμιση, την υποτίμηση της και τελικώς την πνευματική “βλάβη” στην εθνική και θρησκευτική συνείδηση των Ελλήνων.

Θα αποδομήσω μεμονωμένα αυθαίρετα επιχειρήματα και συμπεράσματα, τα οποία είναι λίγο έως πολύ διαδεδομένα αρχικά ως προς τα ιστορικά γεγονότα και κατόπιν ως προς τα ιστορικά πρόσωπα.

“Η Επανάσταση ήταν κοινωνική.”

Όχι. Η Επανάσταση ήταν Εθνική και Θρησκευτική. Ο όρκος της Φιλικής Εταιρείας “ενώπιον του αληθινού Θεού” το μαρτυρά:

«Τέλος πάντων ορκίζομαι εις Σε, ω ιερά πλην τρισάθλια Πατρίς ! Ορκίζομαι εις τας πολυχρονίους βασάνους Σου. Ορκίζομαι εις τα πικρά δάκρυα τα οποία τόσους αιώνας έχυσαν και χύνουν τα ταλαίπωρα τέκνα Σου, εις τα ίδια μου δάκρυα, χυνόμενα κατά ταύτην την στιγμήν, και εις την μέλλουσαν ελευθερίαν των ομογενών μου ότι αφιερώνομαι όλως εις Σε. Εις το εξής συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μου. Το όνομά σου ο οδηγός των πράξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου. Η θεία δικαιοσύνη ας εξαντλήσει επάνω εις την κεφαλήν μου όλους τους κεραυνούς της, το όνομά μου να είναι εις αποστροφήν, και το υποκείμενόν μου το αντικείμενον της κατάρας και του αναθέματος των Ομογενών μου, αν ίσως λησμονήσω εις μίαν στιγμήν τας δυστυχίας των και δεν εκπληρώσω το χρέος μου. Τέλος ο θάνατός μου ας είναι η άφευκτος τιμωρία του αμαρτήματός μου, δια να μη λησμονώ την αγνότητα της Εταιρείας με την συμμετοχήν μου».

Επιπροσθέτως, η Επανάσταση ΟΥΤΕ ταξικά χαρακτηριστικά είχε, εφόσον την οργάνωση της και την χρηματοδότηση της ανέλαβαν κατά κύριο λόγο επιφανείς Έλληνες έμποροι, βιοτέχνες, στρατιωτικοί, караβοκύρηδες και κληρικοί. Εννοείται πως στην υπηρεσία της Πατρίδος τάχθηκε και ο απλός λαός.

Τέλος, η επαναστατική προκήρυξη του Αλ. Υψηλάντη που σηματοδότησε και την έναρξη του Αγώνα προέτρεπε: ΜΑΧΟΥ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

“Η Εκκλησία δεν στήριξε την Επανάσταση.”

Όχι. Η Εκκλησία στήριξε και, μάλιστα πότισε το δέντρο της λευτεριάς και με αίμα. Είναι ευρέως γνωστό πως τα Μοναστήρια χρησιμοποιήθηκαν ως κρησφύγετα, νοσοκομεία και ακόμη ως μπαρουταποθήκες για τους Έλληνες Επαναστάτες. Επίσης, την τροφοδοσία των Αρματολών είχαν αναλάβει οι μοναχοί, μεταφέροντας με οποιοδήποτε τρόπο τρόφιμα, ρουχισμό και οπλισμό στα βουνά. Επιπλέον, πολλοί Ιερείς ηγήθηκαν πολιτικά και πολεμικά σε πολλές ελληνικές περιφέρειες όπως ο Παλαιών Πατρών Γερμανός, ο Παπαφλέσσας ή ο Ησαΐας Σαλώνων.

Τώρα, εις ότι αφορά τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄ και τον “αφορισμό” της Επανάστασης, πρόκειται περί εξαιρετικά ρηχού συμπεράσματος. Ο Πατριάρχης ήταν υπεύθυνος για τις τύχες του Γένους, για το “Ρουμ Μιλλέτ” όπως

το ονόμαζαν οι Οθωμανοί. Σε κάθε “σφάλμα” των Ρωμιών, οι Οθωμανοί όπως και στην έναρξη της Επανάστασης έσφαζαν τους Χριστιανούς της Κωνσταντινούπολης, της Σμύρνης ή άλλων περιοχών μίλια μακριά από το επίκεντρο της Επανάστασης, οι οποίοι ήταν πρωτίστως άοπλοι και ανυπεράσπιστοι από τα Αρματολίκια του Μοριά, της Ρούμελης και της Ηπείρου.

Ως Πατριάρχης λοιπόν, ο Γρηγόριος Ε΄ όφειλε να ζυγίσει τις πιθανότητες μιας τέτοια κατάληξης, ειδικότερα εάν η επανάσταση αποτύγχανε όπως οι εκατοντάδες προηγούμενες που προηγήθηκαν.

Ωστόσο, ο Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄ βασανίστηκε και απαγχονίστηκε από τους Οθωμανούς ως Ηγέτης της Επανάστασης εφόσον διαπιστώθηκε πως ο δήθεν “αφορισμός” συνέβη παράτυπα ως προς τις προβλεπόμενες διαδικασίες της Εκκλησίας, επομένως δεν ίσχυε.

“Πολλοί ήρωες και αγωνιστές της Επανάστασης δεν ήταν Έλληνες.”

Σαφώς. Στην Ελληνική Επανάσταση έλαβαν μέρος και Φιλέλληνες.

Ειδικώς, θα αναφέρω τον Ιερό Λόχο του Αλ. Υψηλάντη στην μάχη του Δραγατσανίου και το Τάγμα Φιλελλήνων στην μάχη του Πέτα, τα οποία πλήρωσαν βαρύ φόρο αίματος στον Αγώνα. Και τέλος. Κανένα άλλο επιχείρημα ως προς την εθνικότητα των Ηρώων και των Αγωνιστών της Επανάστασης δεν ευσταθεί, κι αυτό διότι τα ίδια τα γεγονότα της Επανάστασης μας οδηγούν σε αυτό το συμπέρασμα. Σε κάθε πεδίο μάχης, αντιτάσσονταν Έλληνες εναντίον Τούρκων και Τουρκαλβανών.

Με ποιό στρατόπεδο ήσαν οι Έρωες κι οι Αγωνιστές;

“Δεν στήριξαν όλοι οι Έλληνες την Επανάσταση.”

Προφανώς. Για κάθε χρυσή σελίδα της Ελληνικής Ιστορίας αντιστοιχεί και μια μαύρη. Όπως και για κάθε Ήρωα ή Μάρτυρα αντιστοιχεί και ένας προδότης, από αρχαιοτάτων χρόνων. Το σημαντικό ήταν, είναι και θα είναι ότι πάντοτε στις κρίσιμες στιγμές του Έθνους οι λίγοι στο πνεύμα και στην αντρείοσύνη, είναι Δόξα τω Θεώ, λίγοι και στον αριθμό.

Δυστυχώς, γνωρίζουμε αρκετά παραδείγματα λιγοψυχίας και προδοσίας κατά την περίοδο της Επανάστασης. Με την βοήθεια του Θεού όμως, η τύχη αυτών κρίθηκε από Φωτιά και Τσεκούρι.

“Προεστοί, Οπλαρχηγοί και Πολιτικοί προκάλεσαν εμφύλιο για ιδιωτικά οφέλη.”

Προφανώς λάθη συνέβησαν εκατέρωθεν. Αλίμονο, αν 400 χρόνια σκλάβος γνώριζε πως να διοικήσει και να διοικηθεί σωστά. Τα αίτια των εμφύλιων συγκρούσεων εντοπίζονται στις ξένες σφαίρες επιρροής που θέλησαν να εντάξουν το νεοσυσταθέν ελληνικό κράτος στις τάξεις τους. Αφορμές υπήρξαν κυρίως οι διαφωνίες των Ηγετών ως προς την δομή, τον προσανατολισμό και την διοίκηση και την χρηματοδότηση για τις ανάγκες του νεοσύστατου κράτους και όχι τόσο για αξιώματα και εξουσίες.

Σαφώς, δεν αποτελεί δικαιολογία ο ξένος δάκτυλος για τα σφάλματα των Ελλήνων, όμως όπως αποδείχθηκε και στο μέλλον τίποτε από αυτά δεν λειτούργησε ως μάθημα ώστε να αποφευχθούν παρόμοια θλιβερά γεγονότα.

Ευτυχώς, την ύστατη στιγμή επικράτησε η λογική και πρυτάνευσε η ομόνοια και ομοψυχία και ο στόχος επετεύχθη.

“Η Ελλάδα πέτυχε την Επανάσταση δι’ αντιπροσώπων.”

Όχι. Η Ελλάδα πότισε το δέντρο της λευτεριάς με αίμα. Κάθε ελληνικός τόπος θρηνεί και τιμά μάρτυρες του Έθνους και της Πίστης. Ο ηρωισμός των Επαναστατών, και η πραγμάτωση του ιερού όρκου “ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ” απαντάται σε όλα τα μήκη και πλάτη της πατρίδας μας.

Στην Πάτρα, στην Τρίπολη, στην Καλαμάτα, στην Μάνη, στην Κόρινθο, στο Άργος, στο Ναύπλιο, στην Αθήνα, στην Λειβαδιά, στην Θήβα, στην Λαμία, στην Εύβοια, στα Τρίκαλα, στην Καρδίτσα, στα Γιάννενα, στο Μεσολόγγι, στο Σούλι, στην Άρτα, στην Ύδρα, στις Σπέτσες, στην Χίο, στα Ψαρρά, στην Σάμο, στην Ζάκυνθο και σε άλλους τόπους οι οποίοι επαναστάτησαν και δεν πέτυχαν το ποθούμενο της λευτεριάς.

“Θ. Κολοκοτρώνης. Ο ρόλος του υπερεκτιμάται.”

Ο Θ. Κολοκοτρώνης ΕΙΝΑΙ η Ελλάδα. Κάθε σπιθαμή ελεύθερης ελληνικής γης, είναι του Κολοκοτρώνη. Κατανοώ, γιατί ο “Γέρος του Μοριά” είναι ο μισητότερος όλων των Ηρώων Αγωνιστών. Διότι ενσαρκώνει όλα – ανεξαιρέτως – εκείνα τα οποία ο μηχανισμός πνευματικής αποδόμησης καταπολεμά, τα πρότυπα του Αγίου, του Ήρωος και του Φιλοσόφου.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήταν μπαρουτοκαπνισμένος Οπλαρχηγός, με ευφυέστατες στρατηγικές ιδέες, ασύλληπτο πολεμικό ένστικτο και συνδυάζοντας τα παραπάνω με τον πύρινο λόγο του και την σαγηνευτική πειθώ του, συγκέντρωσε όλο το βάρος της Ελληνικής Επανάστασης στους ώμους του και κουβάλησε το Έθνος ως την Ελευθερία.

Η Άλωση της Τριπολιτσάς, η μάχη στο Βαλτέτσι, η μάχη στα Δερβενάκια, αλλά και οι μάχες του Μοριά κατά την εκστρατεία του Ιμπραήμ Πασά αποτελούν μερικές από τις καθοριστικότερες μάχες της Ελληνικής Επανάστασης οι οποίες έληξαν νικηφόρα εξαιτίας της δαιμόνιας στρατηγικής του μεγάλου Αρχιστράτηγου Θ. Κολοκοτρώνη.

Το Έπος του Κολοκοτρώνη κατά την Ελληνική Επανάσταση, θα τιμάται πάντοτε από το Έθνος των Ελλήνων και τ' όνομα του θα παραμένει αθάνατο στους χρόνους. Ήταν εκείνος που αναζωπύρωσε την φλόγα της Επανάστασης.

Ήταν εκείνος στον οποίον ήσαν πάντοτε πιστοί ο Νικηταράς ο Τουρκοφάγος, ο Δημήτριος Πλαπούτας και άλλοι σπουδαίοι Ήρωες της Επανάστασης οι οποίοι τον αναγνώρισαν ως Ηγέτη της Επανάστασης και Λυτρωτή της Πατρίδας.

Ήταν εκείνος που συγχώρεσε την δολοφονία του υιού του Πάνου, για χάρη του Αγώνα και τάισε στο σπίτι του τους δολοφόνους του ζητώντας ομόνοια και ειρήνη. Ήταν εκείνος ο οποίος με ταπεινοφροσύνη δήλωσε πίστη και αφοσίωση στον Κυβερνήτη Ι. Καποδίστρια. Ήταν εκείνος ο οποίος με ταπεινοφροσύνη δήλωσε πίστη και αφοσίωση στον Βασιλιά Όθωνα.

Ήταν εκείνος ο οποίος με ταπεινοφροσύνη απηύθυνε λόγο προς την ελληνική νεολαία στην Πνύκα, ζητώντας συγχώρεση για την αμορφωσιά του.

Δόξα και Τιμή στους Έλληνες Αγωνιστές της Επανάστασης του 1821.

Δόξα και Τιμή στους Αγίους και Μαρτυρικούς τόπους του Έθνους.

Δόξα και Τιμή στον Άγνωστο Στρατιώτη.

Ζήτω το Έθνος των Ελλήνων.

Ελευθερία ή Θάνατος.

Χρόνια Πολλά στον απανταχού Ελληνισμό.